

den være nu stor eller liden. Jeg skal ikke videre gaae ind paa Sagens Realitet, som jeg ogsaa for mit Vedkommende anseer for ubdebatteret; men, hvad jeg troer maa staae fast, det er Anerkendelsen her i Thinget af, at der eksisterer en Rettighed for Møllerne, der er knyttet til deres Eiendomme, og at disse Eiendomme netop derfor ere beskattede og skuldsatte, idet der deraf svares Møllekyld, Bygningsafgift og Bankrente, og præsteres Communeafgifter, Veiarbejde osv. Det er dette Hensyn, der har foranlediget Udvalget til at foreslaae og bevæget Thinget til at tilstaae Møllerne en Lempelse, og Ingen i det ærede Thing er fremkommen med noget andet Forslag eller har kunnet paavise nogensomhelst anden Maade, hvorpaa denne Lempelse kunde vises. Man maa altsaa enten fraraade Loven eller gaae ind paa, hvad Thinget nu eengang har vedtaget. I det altsaa Thinget har troet, hvad de foregaaende Afstemninger vise, at denne Lempelse burde ansættes til 15 Aar, troer jeg ogsaa, at man ikke nu vil frasalde, hvad man for saa Dage siden har erkjendt som retfærdigt og billigt. Jeg vil sluttelig gjentage, hvad den høitærede 4de Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Blechingsberg) fuldstændig har godtgjort, at der ingen Sammenligning kan finde Sted mellem Møllebruget og Bagernæringen i den Forstand, som her er under Dmtale, og har man altsaa tilstaaet Bagernæringen 10 Aar, er det netop consequent, at man har lagt 5 Aar til for Møllenæringen.

Høft: Jo, jeg har hørt et nyt Argument i den ærede næstsidste Talers Foredrag, men som jeg rigtignok ikke troer i sin Heelhed er rigtigt. Det er nemlig af ham yttret, at ved Confirmationen paa Mølleprivilegier under indtraadt Kongeskifte er der bleven tilføjet Confirmationen saadan Clausul, at den nuværende Forandring vil kunne derved retfærdiggjøres. Denne Sætning gjælder upaatvivlelig slet ikke, hvad angaaer Meelmøller paa Landet. Meelmøllernes Maleret er hjemlet ved deres Møllekyldshartkorn (Nei! Nei!). Det er meget sjældent, at en Meelmøller paa Landet er i Besiddelse af sit Privilegium, og det er vistnok endnu sjældnere, at et saadant Privilegium er bleven indsendt til Confirmation. — Jøvrigt

troer jeg, at det er temmelig uheldigt, naar en Sag er afstemt ved anden Behandling, at der da til tredie Behandling fremkomme Uendringsforslag af en saa indgribende Natur som de, der her foreligge. Der maa ved flere Leiligheder være blevet afstemt under anden Behandling i Genhold til, hvad der under de foregaaende Paragraffer var vedtaget. Det er saaledes Tilfældet med mig, at jeg navnlig stemte imod det Uendringsforslag, der var stillet angaaende, at Møllekylden burde bortfalde, og jeg stemte imod det netop deels af den Grund, at Ophævelse af Møllenæringen var udsat til 1867, og deels fordi Uendringsforslaget da til § 2 var blevet vedtaget. Jeg kan heller ikke let forestille mig, at det høitærede Thing, efter ved anden Behandling at have vedtaget et Forslag, som udsætter Tiden til 1867, og vedtaget den med 29 Stemmer mod 14, nu 3 Dage efter aldeles skulde kunne forandre sin Stemmegivning saaledes, at det vilde nu forkaste, hvad det den Dag vedtog. Jeg har idetmindste ikke hidtil hørt noget Nytt at være fremkommet, der kunde retfærdiggjøre en saadan Forandring af Thingets Anskuelse.

Krup: Jeg hører til dem, som ved Sagens foregaaende Behandling stemte for et forøget Tidsrum, inden hvilket Møllefriheden skulde indtræde, nemlig en Forøgelse til 15 Aar; men der forelaae dengang intet Bals. Havde der foreligget et Bals imellem 10 og 15 Aar, saa havde jeg stemt for 10 Aar, men det forelaae dengang ikke. Jeg vilde saameget mindre have stemt for de 15 Aar, naar jeg kunde have forudsat, at alle de Forslag, som af det ærede Udvalg vare stillede i Møllernes Interesse, vare blevne antagne, uagtet de have sat os i en tilbagegaaende Gang. De have sat Møllefriheden i denne Sag i en Krebsgang, og det for saa langt et Tidsrum. Da nu jeg for min Deel ikke ynder Krebsgangen, maa jeg stemme for, at Tidsrummet nu forfortes til 10 Aar.

M. P. Bruun: Ja, den ærede 4de Landssthingsmand for 10de Kreds (Høft) vilde have Ret i sin Paastand, dersom der under Sagens anden Behandling havde foreligget et Forslag om 10 Aar. Det forelaae ikke. Der er kun afstemt over 5 og 15 Aar, og jeg me-